

Sygn. akt II KO 75/17

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

w sprawie **M.K. i innych**

oskarżonych o czyny z art. 231 § 2 k.k. i inne

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 5 grudnia 2017 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w Ł.

zawartego w postanowieniu z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt IV K (...), o

przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości

p o s t a n o w i ł:

nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

Do Sądu Rejonowego w M. wpłynął akt oskarżenia przeciwko M.T.K. innym, oskarżonym m.in. z art. 231 § 2 k.k.

Postanowieniem z dnia 16 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy w P. – w uwzględnieniu wniosku Sądu Rejonowego w M. – w trybie art. 36 k.p.k. przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł.

W dniu 18 września 2017 r. do Sądu Rejonowego w Ł. wpłynął wniosek oskarżyciela posiłkowego R.Z. o wyłączenie wszystkich sędziów tego Sądu. Postanowieniem z dnia 26 września 2017 r., sygn. akt IV K (...), Sąd Rejonowy w Ł. w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego z wnioskiem o przekazanie przedmiotowej sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu ze względu na dobro wymiaru sprawiedliwości.

Uzasadniając wniosek wskazano, iż oskarżyciel posiłkowy zasadnie wystąpił z inicjatywą przekazania niniejszej sprawy do innego równorzędnego sądu z uwagi na fakt, iż oskarżony M.K. był asesorem komorniczym Komornika Sądowego J.K. przy Sądzie Rejonowym w Ł., co rodzi przekonanie o braku warunków do bezstronnego i obiektywnego rozpoznania sprawy przez sąd, z którym oskarżony jest bezpośrednio związany.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu nie zasługuje na uwzględnienie, chociaż uprzednie przekazanie sprawy w trybie art. 36 k.p.k. do Sądu aktualnie wnioskującego nie stoi na przeszkodzie do skutecznego wywiedzenia przez ten Sąd wniosku o wydanie rozstrzygnięcia na podstawie art. 37 k.p.k. (por. Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 września 2011 r., II KO 63/11).

Rozważania i sugestie zawarte w uzasadnieniu wniosku prowadzą Sąd właściwy do zbyt daleko idących konkluzji. Przepis art. 37 k.p.k. jako wyjątkowy nie podlega interpretacji rozszerzającej. Przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego jej rozpoznania w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1999 r., IV KO 24/99, nie publ.). W ocenie Sądu Najwyższego fakt, iż oskarżony M.K. był asesorem komorniczym komornika sądowego J.K. przy Sądzie Rejonowym w Ł. nie stwarza zasadnego przekonania o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w tym Sądzie Rejonowym.

Także fakt, że w postępowaniu po stronie pozwanych w charakterze interwenienta ubocznego występuje Skarb Państwa – Prezes Sądu Rejonowego w Ł. nie stwarza realnego, zasadnego przekonania o braku warunków do rozpoznania sprawy w właściwym sądzie. Przecież sędziowie nie są osobiście zainteresowani w rozstrzygnięciu sprawy.

Rzeczą sądów jest takie orzekanie, aby także w opinii publicznej nie powstały wątpliwości co do tego, że wydawane orzeczenia wolne są od jakichkolwiek pozaprocesowych wpływów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z

dnia 17 maja 2001 r., IV KO 21/01, OSNKW 2001, z. 7-8, poz. 58). Hipotetyczna obawa przed przyszłymi niekorzystnymi społecznymi opiniami, niemająca żadnych realnych podstaw, nie powinna uzasadniać uchylania się przez sąd od rozpoznania sprawy. Autorytet sądu buduje sprawne, bez zbędnej zwłoki, przeprowadzenie każdego postępowania i wydanie, na podstawie wnikliwej i bezstronnej oceny dowodów, sprawiedliwego orzeczenia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 r., III KO 81/09, OSNKW 2010, z. 2, poz. 20).

Reasumując, Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku.

as